

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 października 2013 r.,

sprawy **R. B.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 maja 2013 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego

z dnia 3 września 2012 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego R. B. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony m.in. o to, że w dniu 8 czerwca 2010 r. w W. przy ul. P., po uprzednim użyciu przemocy wobec Z. D., polegającej na zadawaniu ciosów w prawą rękę, w lewy bok w okolice żeber oraz kopaniu po całym ciele, doprowadził go do stanu bezbronności i zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 1200 zł na jego szkodę, czym spowodował u Z. D. uraz klatki piersiowej i złamanie XII żebra po stronie lewej, a obrażenia te skutkowały rozstrojem zdrowia na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo

podobne, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (zarzut z pkt V aktu oskarżenia).

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 3 września 2012 r., uznał R. B. za winnego popełnienia występku z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym z opisu czynu wyeliminował sformułowanie o doprowadzeniu pokrzywdzonego do stanu bezbronności i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył zatrzymanie w dniu 8 września 2010 r. oraz orzekł wobec niego karę grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 (dziesięć) złotych.

Rozstrzygnięcie to zostało zaskarżone apelacją przez obrońcę R. B., który na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 § 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść wyroku i błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uznanie R. B. za winnego „występku z art. 157 § 1 k.k. zamiast z art. 280 § 1 k.k.”

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska obrońcy oskarżonego zaprezentowanego w apelacji i zaskarżony wyrok - uchylając jedynie orzeczenie o karze grzywny (z pkt V) – utrzymał w mocy (wyrok z dnia 10 maja 2013 r.).

W kasacji wywiedzionej na korzyść skazanego obrońca zarzucił wyrokowi Sądu Okręgowego rażące naruszenie prawa procesowego wyrażające się w naruszeniu zasady obiektywizmu zawartej w art. 4 k.p.k. oraz złamanie zasady swobodnej oceny dowodów zawartej w art. 7 k.p.k., polegające na oparciu wyroku na zeznaniach pokrzywdzonego, które nie są spójne oraz zeznaniach świadka D. M., który nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia, a wszelaką wiedzę na temat zajścia posiada z relacji pokrzywdzonego. W następstwie tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako niezasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Stawiane w kasacji zarzuty obraży art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz argumenty podniesione w uzasadnieniu przez autora kasacji, są *de facto* powtórzeniem zarzutu apelacji, który został przez Sąd Okręgowy rozpoznany, stosownie do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., Sąd podał dlaczego uznał ten zarzut obraży prawa za niezasadny i w tym zakresie zainteresowane strony należy odesłać do lektury uzasadnienia wyroku, bowiem bezzasadne jest powtarzanie zawartej w nim argumentacji.

Lektura uzasadnień wyroków obu orzekających Sądów prowadzi do wniosku, że miały one na względzie wszystkie ujawnione w sprawie dowody, zaś z faktu, iż określonym dowodom Sądy nadały walor wiarygodności, innym zaś nie, nie sposób czynić zarzutu obraży prawa. W przedmiotowej sprawie, nie można skutecznie stawiać zarzutu obraży art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie dokonywał samodzielnych ustaleń faktycznych, nie oceniał także na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a zatem nie mógł w sprawie obrazić wskazanego przepisu. Sąd Okręgowy podzielił ocenę zeznań świadka D. M., dokonaną przez Sąd Rejonowy. Wskazując na ich wiarygodność podkreślił, że świadek jest osobą niezaangażowaną w sprawę, nie był w konflikcie z żadnym z oskarżonych, nie miał powodu do składania fałszywych zeznań. Świadek ten potwierdził wersję przedstawioną przez pokrzywdzonego Z. D., że ten po zdarzeniu przyszedł do niego z pieniędzmi, był poobijany, narzekał na ból żeber, stwierdził, iż brakuje mu pieniędzy, które zabrał napastnik i że został uderzony. Jak podniósł Sąd, zeznania świadka D. M. były spójne i zbieżne z zeznaniami pokrzywdzonego (uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego str. 3).

Odnosząc się zaś do zarzutu obrazy art. 4 k.p.k. podkreślić należy, iż przepis ten formułuje ogólną zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jego naruszenia, skarżący wskazać powinien na obrazę konkretnego przepisu (lub przepisów) postępowania gwarantujących przestrzeganie zasady obiektywizmu, czego w kasacji nie uczyniono.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.